Enderrock | Helena Morén Alegret | Actualitzat el 19/07/2018 a les 14:30

Albert Pla i Lídia Pujol: viure sense xarxa

Els dos artistes han actuat recentment al Mercat de les Flors en una edició del Festival Grec on destaca el tarannà divers i comunitari, descentralitzat de la seu històrica del Teatre Grec

Albert Pla a 'Miedo'. Mercat de les Flors, 2018 | Nora Lozano

"Les pors són humanes, les compartim tots i cadascun dels éssers humans", podria ser el resum del que **Albert Pla** ens diu al seu últim espectacle. *Miedo*, que també es podrà veure a la tardor, el 18 i 21 d'octubre a la sala Barts, té moments d'aventura multimèdia amb música i cançons de composició compartida amb Raül Fernandez **Refree** i un espai sonor concebut per **Judit Farrés**. S'hi van passant pantalles de la mà dels visuals de Nueveojos (estudi pioner en màping). **Pla** té certa voluntat de reflexionar sobre el que el públic va veient, sobretot després de la funció, com ja va passar amb l'escenari de videojoc del seu anterior espectacle, *Guerra* (presentat a la sala Barts al Grec del 2015).

Una de les pors que em va quedar marcada de la funció del dijous 6de juliol va ser la que, expressada amb art abstracte, era tota una pantalla en groc on es dibuixava o s'esbossava un gargot lila, morat. La imatge, juxtaposada al costat d'uns quadres que apareixen i que encaixonen el protagonista, uns quadres que per a **Albert Pla** tant li fa si representen un rei com un líder revolucionari, ens venen a assenyalar que allò abstracte o ideal queda sovint limitat per un imaginari al qual la gent s'agafa... per por. Una por que beu de la por primera, de la qual tots partim, la de viure sols, sense xarxa i amb data de caducitat.

Aquest viure sense xarxa (o de la vida des de la mort de cada dia) és el que transmet de manera radical **Lídia Pujol** al seu espectacle, on parla dels que som finits infinitament, els humans. La cantant destria les cançons en les quals pot trobar aquest desig de transcendència, però allò que en **Pla** era un groc o un paisatge, potser en ella és un escenari que beu del mateix cos humà, una escena natural d'algú que té els peus a terra. El vers de Jacint Verdeguer que recita diversos cops és bastant il·lustratiu: 'Poeta i fangador soc, i en tot faig tan net que fango com un poeta i escric com un fangador'.

Lídia Pujol ha treballat el do de la seva veu a nivells estratosfèrics, tal com va demostrar a l'actuació del passat 17 de juliol, on va arrencar el públic de la cadira i va rebre una gran ovació al final. Ho fa acompanyada de músics de gran solvència, com són Dani Espasa (piano i teclat), **Pau Figueres** (guitarres), Xavi Lozano (vents i efectes sonors), Ismael Alcina (baix elèctric), Marçal Ayats (violoncel) i Eloi Flores (teclats, modular). També la veu enregistrada de l'actriu Clara Segura té el seu paper de conducció cap a una humanitat que regna en l'univers artístic de **Pujol** dels últims anys.

És "la mirada oberta al misteri de la vida", com assegura **Lídia Pujol** al volum *Iter Luminis. Un camí orientat* (Satélite K, 2017), i que ja s'havia apuntat abans en l'edició del disc *Maria Matrem*, inclòs al llibre de la mística Àngela Volpini *La cualidad humana* (Paso de Barca, 2014). "Un camí orientat" que ara ha rememorat per fer parada també al seu espectacle present, *Panikkar, poeta i fangador. Orient i Occident sóc*, en línia continua amb *La cerimònia* que presenta des de fa anys.

Així posa a escena matèria, esperit i paraula del filòsof català: "El diàleg entre aquests dos pols no cessarà: només la polaritat que no destrueix la unitat permetrà el creixement i la manifestació lliure de la realitat". O com predica amb l'exemple **Pujol**, "la possibilitat infinita de ser persona".

Del repertori interpretat per la cantant (que va des del *Llibre vermell de Montserrat* fins a cançons de **Cecilia**) cal destacar-ne el mestratge i la saviesa que va desprendre la seva "Ombra d'Anna", del poeta Palau i Fabre, amb música d'**Enric Gispert**, on semblava agrair a aquest mil coneixements i alhora cantava a aquella transcendència entre dos pols, en versos com 'no veig res, perquè sóc llum, Anna, visc sense cos'. I així continuarà, des del cos finit, infinitament.

Lídia Pujol al Mercat de les Flors, 2018 Foto: Marc Javierre Kohan